HVAD VI VIL

ORGAN

for

Kvindesagen: Kvindens Ligeberettigelse med Manden.

Fredssagen: Krigs Forebyggelse ved Voldgift.

Arbejdersagen: Lige Ret og Adgang for alle til Samfundets Goder.

Udgivet af Kvindelig Fremskridtsforening.

Nr. 7. Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned. Abonnement 60 Øre pr. Kvartal foruden Postpenge.

København, den 1. April 1889.

II. Aargang. Annoncer pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

Ingen sultne Børn mere.

Af

Johanne Meyer.

Naar man staar overfor store Spørgsmaal, der baade ved Omfang og Dybde bringer en til at svimle og truer med at lamme Arbejdskraften, saa er det en uhyre Tilfredsstillelse at faa Øje paa en Sti eller lille Aa, der fører ind paa praktiske Opgaver henimod Løsningen af disse store Spørgsmaal.

I Øjeblikket er Fattigdommen den Gaade, som Samfundet grunder paa, og som ved sit sorte Svælg gaber os imøde, rede til daglig at sluge hundreder og tvinge ved sin truende Alvor tænkende Mennesker til at tage Kampen op. Det, der gør Modstanden dobbelt pinlig, det er ikke dette, at tusinder maa halvt sulte og fryse, men det, der bringer Sindet til at gru, er: Hvorledes bliver den Slægt, der er født op under Forsømmelse og Mangel paa tilstrækkelig Føde, hvorledes vil den blive skikket til at føde sunde Børn?

Vi ved nok, at mange vil forsvare Fattigdommen, den er Guds Anordning, sige de. Jesus har sagt: »De fattige have I altid hos Eder«. Deraf udleder de, at Fattigdommen ikke kan eller skal afskaffes, og at dens Forbliven er Guds Villie.

Hvorledes de samtidig med, at de fordømmer en Skare af deres Brødre til Fattigdommens Forbandelse, vil kunne forsvare »Guds Kærlighed«, det er ikke let at forstaa; thi det synes at være klart som Dagen, at hvis der er noget, der er overensstemmende med Kærlighedens Lov, da er det at skaffe Mennesket Betingelser for at kunne leve et menneskeværdigt Liv. Vi kan ikke se andet.

Fattigdommens Afskaffelse, det skal være vort Maal, men hvorledes? Hvad kan der under vore nuværende Forhold gøres?

Et Skridt henimod nogen Indskrænkning af Nøden vil være, at bespise alle vore sultne Børn i Kommuneskolen, det er ingen uoverkommelig Sag. Kan Kommunen tvinge Børnene til at besøge Skolen, saa skal den ogsaa være tvungen til at skaffe Børnene de Betingelser, der gør dem skikkede til med virkeligt Udbytte at modtage Skolens Undervisning; men hvorledes er et Barn i Stand til at modtage Undervisning, naar dets Mave skriger af Sult, og hvilken umenneskelig Tortur er det ikke for en lille Sjæl at sidde i flere Timer og høre paa Fortælling eller at skulle anstrænge Hjærnen, naar Nervesystemet slider paa dets egne Kræfter?

Alle Børnene burde helst spise Middagsmad paa Skolen, hvor hver skulde have sit eget Køkken, i hvilket Arbejde, som Madlavningen vilde give, de øverste Klassers Drenge og Piger efter Tur kunde deltage. (Kunde Maden ikke laves paa selve Skolen, kunde denne have sit Køkken andetsteds).

De Forældre, som havde Raad til at give Børnene Mad, skulde selvfølgelig være fri, men, hvis de ønskede det, skulde de kunne faa Maden for de faa Øre, som var dens Værdi.

Den store Sum, som den private Godgørenhed hidtil har ydet, vil vist ikke blive mindre, i alt Fald maatte Kommunen yde Resten. At den Sum hurtig vandtes ind i Besparelse paa Fattighjælpen, vilde snart erfares, og man havde vundet dette for Sundhed og Sædelighed saa store Gode, at hvert Barn dog en Gang i Døgnet havde faaet god og nærende Mad og følte sig mæt og vel tilmode.

For at faa et paalideligt Kendskab til Børnenes